

ali kad ostavi jednom od sinova, uvijek ostaje isti, kakvi su u današnje vrijeme feudi prvorođenih. Da je Platon to htio, jasno svjedoče njegove riječi: »Koliki nam je broj sada raspodijeljenih ognjišta, toliko ih treba uvijek biti: da ih uopće ne nastaje manje i više.« Nadalje dodaje: »Tko ždrijebom dobije dio, neka ostavi samo jednog nasljednika kuće, među svojim sinovima onoga kojega će sam najradije htjeti.« To isto Aristotel nalaže o poljima, a za ostale sinove savjetuje tako, kako je Platon tamo darežljivije propisao. Taj Aristotelov prigovor nije opravdan.

Zatim ga optužuje da je propušteno reći koliku imovinu trebaju imati državni službenici – što onda? Koliku i ostali građani. Niti je istina kad Aristotel kaže: »jer dopušta da sva imovina bude veća, sve do peterostruke.« Naime, Platonove riječi glase: »Dopustit će steći dvostruko i trostruko, sve do četverostrukog,⁶ a ako tko stekne više, zapovijeda da <imovina> bude iznesena iz države i predana bogovima.« Opet, dakle, Aristotel pogrešno prigovara: »Zašto to donekle nije tako kod zemlje?« Zato jer želi da ona prva podjela uvijek ostane čvrsta, zbog razloga koje je naveo i kojima se u ničemu nije usudio suprotstaviti. A to što kori da su dozvoljene dvije kuće: »Teško je obitavati u dva doma.« – to je pak smiješno, jer vrlo je ugodno dva doma i imati i stanovati u njima naizmjenice.

⁶ Grčki citat je skraćen, a latinski prijevod citata je u nastavku promijenjen u odnosu na kritičko izdanje. Usp. nastavak citata: PLATO, Lg. 744.e.5 – 745.a.3 πλείονα δ' ἂν τις κτᾶται τούτων, εὐρῶν ἢ δοθέντων ποθὲν ἢ χρηματισάμενος, ἢ τινι τύχῃ τοιαύτη κτησάμενος ἄλλη τὰ περιγινόμενα τοῦ μέτρου, τῇ πόλει ἂν αὐτὰ καὶ τοῖς τὴν πόλιν ἔχουσιν θεοῖς ἀπονέμων εὐδόκιμος τε καὶ ἀζήμιος ἂν εἴη.